

Cinc novetats editorials amb la paraula 'amor' en el títol juguen a enamorar els lectors disposats a deixar-se seduir

Que l'amor s'hi posa

Què tenen en comú els llibres d'aquest reportatge? Són novetats editorials amb una mateixa paraula en el títol: *amor*.

Joan Barril, Joan Mañas, Pere Rovira, Carmen Amoraga i Carl-Johan Vallgren creuen poc o molt en l'amor, però segur que creuen que la paraula en qüestió és un bon esquet comercial. Els llibres sobre l'amor venen, com també ho fan els llibres sobre la felicitat, potser perquè els lectors no anem precisament sobrats ni d'una cosa ni de l'altra.

Sobre l'amor

Joan Barril

EDICIONS 62

sobre la mort i un altre entorn de l'etern desamor entre Catalunya i Espanya.

A *Sobre l'amor*, Barril conta que "l'amor s'ha convertit en un tema de moda", i afegeix: "No són els diaris els llocs més oportuns per parlar de l'amor. L'amor no és flor d'un dia, i veure una reflexió sobre l'amor arrugada a la paperera del metro acaba fent mal".

El periodista, que ha fet una crònica sentimental contemporània, té una definició ben pessimista de l'amor: "L'amor sempre és una tragèdia, perquè quan el busques no el trobes i quan ja el tens i et toca mantenir-lo, tens por que et faci presoner".

Arqueologia de l'amor

Joan Mañas

EMPÚRIES

La primera novel·la de Joan Mañas (Gualba, 1970) és un llibre de desamor amb París, la ciutat dels eternals enamorats. *Arqueologia de l'amor* (Empúries) tira a terra el tòpic de la capital francesa i presenta un personatge que, en lloc de viatjar-hi per buscar la passió, hi va per treure's del cap les seves exparelles.

Roc és el nom del personatge, un llibreter de trenta i pocs anys, que l'autor ha definit com un "infeliç perquè no entén les relacions d'amor actuals i enrevessades". El fet és que el protagonista viatja a París amb la intenció obsessiva de cremar les cartes que la Lina i la Cris, les seves dues exnòvies, li han escrit durant anys.

La motivació del viatge del Roc és, però, encara més enrevessada: "Vol fer una mena d'exorcisme i cremar les cartes a sobre de les tombes de Jean-Paul Sartre i Simone de Beauvoir, perquè creu que les seves relacions han estat igual de tumultuoses que la d'aquests dos intel·lectuals", descriu l'autor.

Tot i el títol, *Arqueologia de l'amor* no es pot definir en cap cas com una novel·la romàntica. De París surt un paisatge de cementiris i una ciutat grisa, per on el personatge es perd "amb la intenció de fer d'arqueòleg i explorar les seqüeles que deixen les relacions sentimentals mal acabades", com la seva.

Al final, l'única cosa romàntica d'aquesta novel·la de desamor, que l'any passat va obtenir la XXVI edició del premi Just M. Casero, són els versos d'*Aiguaforts* de Joan Margarit.

L'amor boig

Pere Rovira

PROA

Pere Rovira (Tarragona, 1947) és un narrador novell, tot i que fa anys que conrea la poesia i la prosa lírica. L'amor sempre ha format part dels seus poemes i ara l'ha volgut fer protagonista de la seva primera novel·la, *L'amor boig* (Proa).

El títol es presenta com tota una declaració d'intencions. De fet, aquesta novel·la està dedicada a l'amor apassionat, a aquell que si no pot ser de cap manera prefereix la mort, com el dels joves enamorats Romeu i Julieta.

L'amor boig és la història de dos examants que es troben de nou i recorden, anys després, l'idil·li que van

tenir quan eren adolescents. Els personatges, la Clara i l'Esteve, contenen cadascú a la seva manera que van viure un amor al límit, amb els ulls tancats. La seva història va culminar quan es van escapar de casa per passar un estiu del tot romàntic (amb xampany francès inclòs) en una habitacioneta d'un pis de Barcelona. I, mentre recorden, pensen si és possible tornar a reviure aquella passió, passats els anys.

"Volia parlar de dos amors que socialment no acaben de trobar el lloc adient: l'amor adolescent i l'amor en la vellesa", explica l'escriptor. El record és la manera que utilitza Rovira per parlar d'un tema tan usat com l'amor (impossible) entre dos joves.

L'estructura del llibre recorda *La dona justa* de Sándor Márai o les novel·les de Lawrence Durrell. A

1. **Josep Palau i Fabre** forma part de la 'família Brossa' ■ CRISTINA CALDERER
2. **'La xarxa'**, una peça de teatre de Brossa, amb Pau Miró i Sílvia Bel ■ JORDI SALINAS.
3. **Joan Díez** va protagonitzar 'La confessió, o l'esca del pecat', de Palau i Fabre ■ JORDI SALINAS
4. **Hausson**, el mag predilecte de Joan Brossa ■ JORDI COCA

hem estrenat tres obres seves, el tenim molt a prop. Forma part d'aquest món del teatre escrit per poetes, que ha estat molt submergit, molt oblidat."

Al juny fan les festes de la Commedia dell'Arte al carrer. "Ho fem a cop de voluntat, sense els mínims de pressupost que caldria, però tot aquest món de les màscares, l'arlequí... són coses que li agradarien, com els titelles poètics que hem fet ara". També gestionen els Amics de l'Espai Escènic Brossa. "Fem moltes activitats: una sessió prèvia a l'estrena amb col·loqui, una reunió mensual a la qual s'hi invita una personalitat perquè parli durant un sopar que fem coincidir amb les nits de lluna plena. Fem sortides, anem a veure els tallers de Comediants o de la Fura dels Baus..."

Bonnín transmet la seva fascinació pel poeta i el món surrealista que l'envolta. Té cops amagats. Una vegada el vam enxampar al Trapezi, a Vilanova. "Vaig fer una

"En una sala petita tenim el privilegi de tenir actors i espectadors compartint atmosfera"

entrada de clown! No ho faig mai, però xerrant amb els del Trapezi vaig dir que un dia m'agradaria fer un pallaso i em van dir que ho fes. Portava un vestit preciós, una peça de museu d'un clown ja velleit que havia estat molt popular. Van ser deu minuts, però tothom ho recorda, eh! L'altre dia em vaig trobar el Poltrona i em va dir: «Escolta, allò que vas fer tan maco, per què no en fas més?». Va ser preciós, sí. Trapezi, al lloro!

Deu anys: engega un cicle
"Una etapa nova? Segurament que sí. Hem començat a establir una xarxa de complicitat amb alguns teatres de fora. A París hem tingut relació amb un teatre de Montmartre i hem contactat amb el Libero de Palerm, de Beno Mazzone, un home que coneix bé l'obra d'en Brossa, n'ha dirigit una i tot. Hi hem portat *La confessió, o l'esca del pecat*, de Palau i Fabre. Volem plantejar aquesta xarxa de relacions d'una manera més seriosa i

àmplia, fer produccions conjuntes amb més teatres".

Tot plegat és un canvi molt gran en la seva trajectòria. Bonnín, que havia portat la gestió de grans teatres i institucions, ara fa anar i venir poesia cap a un lloc petit... "Sempre m'havia plantejat un retorn als orígens, saps? Recordo que quan era petit m'encantava el teatre, a casa, amb amics. En una sala petita tenim el privilegi de tenir actors i espectadors junts, compartint atmosfera... Aquesta cosa domèstica, artesanal, sempre l'he considerada un valor".

Però no tot són flors i violes: "Ara que fem balanç dels deu anys ens adonem que hem fet moltes coses a cop d'amistat. En aquesta nova etapa necessitem rearmar estímuls i un mínim per tenir millors condicions tècniques. Aspirem a consolidar coses que tenim encetades... Vaja, que per poder continuar amb una certa tranquil·litat necessitem suport". El nostre, el moral, ja el tenen. ■

Llibres al dia

Ada Castells

Cartes a Màrius Torres Joan Sales

A través d'aquestes cartes dirigides al sanatori de Puig d'Olena on havia ingressat el poeta, l'autor d'*Incerta glòria* fa de testimoni de la sublevació militar i l'anarquisme a Barcelona. El llibre es publica amb els poemes de *Viatge d'un moribund*, escrits durant la guerra i l'exili. (CLUB EDITOR. 25 €)

La neu de l'any passat Ales Debeljak

Des de l'experiència de la guerra de Iugoslàvia, el poeta i assagista eslovè es planteja com mantenir l'equilibri entre la identitat particular i la global. Aconseguir-ho és l'única manera d'aconseguir una identitat europea, amb ciutadans que s'hi identifiquin lliurement. (LL. MUNTANER. 14 €)

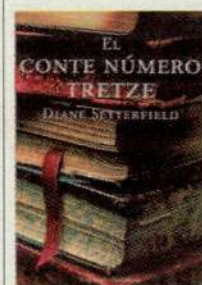
Veus de l'exili Josep M. Figueres

Quan Catalunya Cultura existia va oferir una sèrie de trenta programes per divulgar la història dels exiliats a partir de les seves pròpies veus i les dels seus fills. Ara surten en format llibre una vintena d'aquestes entrevistes, que deixen testimoni de la derrota. (COSSETÀNIA. 16'60 €)

El conte número tretze Diane Setterfield

Una llibretera solitària entrevista una autora moribunda per escriure'n la biografia. Coneixent el seu passat anirà recuperant la seva pròpia infantesa, marcada per un secret que ni tan sols sospita. (EMPÚRIES. 21'90 €)

El mite d'Eva Vicent Marqués

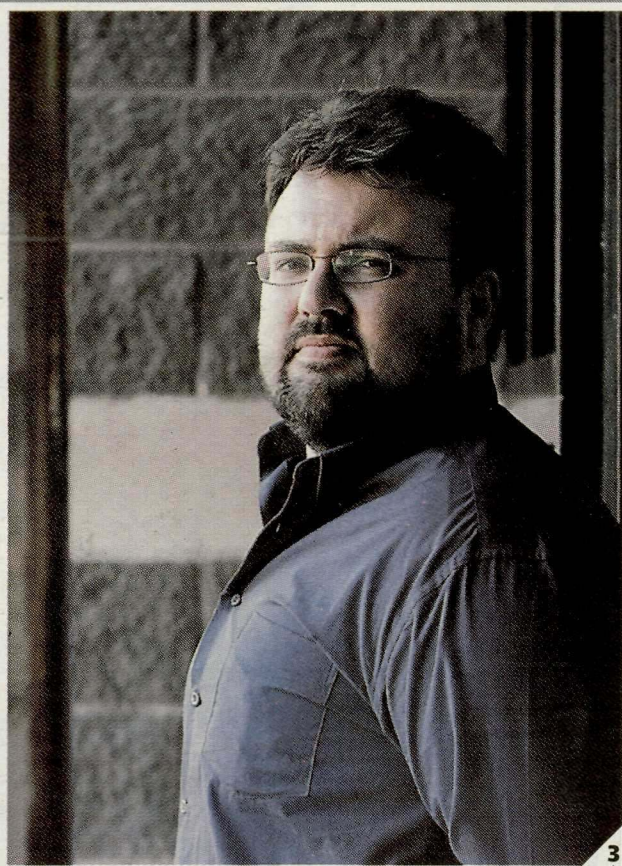
El nostre gastrònom de cada dia fa novel·les. En aquesta ens endinsa en un món angoixant marcat per la bogeria d'un dels personatges, que es creu víctima d'una conspiració vital. "M'he perdut per les clavegueres del fàstic i la por i em costa trobar-ne l'eixida", confessa. (EDICIONS ALFANÍ. 18 €)

37 històries solidàries Diversos autors

Aquestes tercera entrega de les *Històries solidàries al voltant de l'esport* han estat escrites per 37 periodistes, precedits per l'entrenador del Barça, Frank Rijkaard. En aquesta ocasió, el llibre és en benefici dels nens del Casal dels Infants del Raval. (CAIXA PENEDÈS. 10 €)

1. Carmen Amoraga, finalista del Nadal ■ EFE 2. Joan Barril ha recopilat articles d'amor ■ CRISTINA CALDERER 3. Joan Mañas s'estrena amb 'Arqueologia de l'amor' ■ PERE VIRGILI 4. Carl-Johan Vallgren, autor d'una història d'amor ■ M. ÀNGELS TORRES 5. Pere Rovira fa prosa amb 'L'amor boig' ■ FRANCESC MELCION

més, aquesta manera de contar ha permès a l'autor fer una mena d'*ars amandi*, amb un catàleg de personatges (gigolò, voyeur, la parella de gais...) que viuen un amor desenfrenat. Per això, *L'amor boig* és, per sobre de tot, un vot per la passió sense barreres.

Algo tan parecido al amor

Carmen Amoraga

DESTINO

La novel·la finalista del premi Nadal d'enguany és una història d'amor turbulent. Carmen Amoraga (Picanya, 1969) conta la part més fosca de les relacions de parella a la seva darrera novel·la, *Algo tan parecido al amor* (Destino).

L'autora de *La larga noche* i *Todas las caricias* explica que "com a lectora estava farta dels llibres que conten històries d'amor en què els personatges es divideixen en bons i dolents, i per això he provat de contar aquest relat alternatiu, ple de matisos".

La novel·la és la història de quatre dones en la trentena que es veuen immerses en diferents històries de banyes, ja sigui perquè són les amants o les esposes. *Algo tan parecido al amor* és la història de l'etern triangle amorós, i dels seus riscos. L'amor, que apareix al llibre sempre relacionat amb el patiment, és l'excusa idònia perquè les protagonistes fugin de la soledat i trobin, en alguns casos, la felicitat als braços de l'altre.

L'escriptora explica que ha intentat reflexionar sobre els rols d'amant (l'altre), l'esposa i els senti-

ments de culpabilitat de l'home que ha provocat el triangle.

Amoraga fa un retrat de les famílies de les protagonistes, on domina el conflicte, els secrets i l'excés de silenci. *Algo tan parecido al amor* s'assembla més a un llibre que parla de patiments que a cap altra cosa. Té tots els ingredients d'una història pessimista, però l'autora s'afanya a recordar que "és una novel·la realista, que qualsevol dels lectors pot haver viscut en la pròpia pell o de ben a prop".

El llibre fuig de les realitats en blanc i negre i aposta pels grisos, per reflectir totes les cares de l'amor sense emetre cap judici. "Si he pecat d'alguna cosa—assegura Amoraga— és d'haver-me quedat curta en les descripcions de cadascuna de les relacions". I recorda, fugint de qualsevol

gota de romanticisme cursi, que "la realitat és encara més dura i complexa que aquesta ficció".

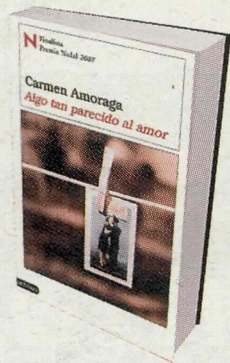
Historia de un amor maravilloso

Carl-Johan Vallgren

ANAGRAMA

Les primeres paraules que adreça l'escriptor i músic Carl-Johan Vallgren (Linköping, Suècia, 1964) als periodistes catalans són en el llenguatge dels signes. "Aquest és un llibre sobre l'amor etern", ens diu. Ja es veu que és un paio especial. S'intueix fins i tot abans que parli: va vestit amb pantalons i americana de color rosa, que l'amor s'hi posa.

Vallgren és l'autor perfecte per tancar aquest re-

portatge: creu en l'amor per damunt de tot, o almenys ho fa veure. "Durant molts anys vaig tenir el somni d'escriure una novel·la d'amor. Però totes les històries d'amor ja estan escrites. *Anna Karenina* ja està escrita", lamenta.

"Quan vivia a Berlín [del 1993 al 2003], llegia novel·les romàntiques alemanyes per inspirar-me. Vaig pensar que si situava la meua història d'amor al segle XIX, em sentiria més lliure per escriure el que volgués. Sí, narraria amb un llenguatge contemporani una història del segle XIX. Presa la decisió, vaig començar a posar a l'olla tot d'ingredients, i vaig anar fent el caldo al llarg de quatre anys".

La sopa resultant es diu *Historia de un amor maravilloso* (Anagrama) i l'han tastat només a Suècia 300.000 lectors. Senyal que qui més qui menys té ganes de creure en les històries d'amor a prova d'obstacles. Com la de Henriette i Hercule, els fills de dues prostitutes que neixen la mateixa nit de 1813. La nena és guapa i sana. El nen, no: és sordmut i pateix greus deformitats físiques. També té un do especial: una sensibilitat extraordinària que li permet llegir les ments dels altres. "El meu heroi és víctima de persecucions religioses, perquè posseeix un do considerat diabòlic", explica Vallgren. Hercule suporta el menyspreu, els maltractaments i les humiliacions gràcies a l'amor que sent per Henriette. Un amor que supera les barreres del temps i de la mort.

■ Aquesta informació ha estat elaborada per Aina Mercader i Eva Piquer.